

Sohbet Etmeye Var Mısınız

– AyselAKSÜMER · 12 Temmuz 2011

"Seni anlayabiliyorum" , "Seni inan anlayamıyorum" bu iki cümle ilişkilerin hal ve gidişatı hakkında fikir yürütebilmemiz için önümüze sunulmuş bir fırsat olabilir. Bizim çıkardığımız sonuç, çoğu zaman fazlaca derine inmeden yüzeysel bir değerlendirmedir. Çünkü; bu uğurda gösterilen çabayı görmek için mutlaka yaşamak ve bizzat görmek gerekebilir.

Anlam için, hep göreceli olduğunu söylerler. Bir yerde doğrudur. Olaylar karşısında herkesin farklı yorumları vardır. Bize ters gelen bir anlam başkası için düz bir mantıkla doğrudur.

Bu sözleri sarf eden kişilerin yandaşı, arkadaşı olmadan tarafsızca görüş bildirecek olsam acaba ne düşünürdüm.

İsterseniz birinci cümleyle fikirlerimize sabah jimlastiği yaptırmaya başlatalım. Ter akıtmaya hazır mıyız? Bir, iki, üç .. Bu cümleyi sarf eden kişi için gözümün önünde şöyle bir sahne canlanıyor. İki elini başının üstüne koymuş, parmaklarıyla alnını ovuşturan hatta gözlerinden bir kaç damla yaş boşalan birinin sitemine karşı, bir dost elinin mağdur kişinin sırtını sıvazlıyarak ya da kolonya veya mendil uzatarak rahatlatmaya çalışması. Ya da ayrı mekanlardaki iki kişinin, mekanik bir alet yardımıyla sesleriyle birbirine moral ve destek takviyesinde bulunması.

Bir şekilde haksızlığa uğradığını, incindiğini ifade ederek mağduriyetini dile getiren kişinin karşında söylenen "seni anlayabiliyorum" cümlesi ağızdan bir çırpıda çıkacak kadar küçüktür ama rahatlatma derecesi de bir o kadar büyüktür. Çaresiz, kendini kimsenin anlamadığı düşünen bir kişi için bu cümle, karanlığına doğmuş ay, titreyen bedenini ısıtan güneş etkisi yaratabilir.

Kurumuş bir yüreğin gözeneklerine serpilmiş su tanecikleri, yeniden soluk alabilmesi için bir ön tedavi olabilir. Ama kesin sonuç; suyun, köklere kadar inebilmesidir. Gözle görebilen yanı canlı iken derinlerde yavaş yavaş ölmek kadar acı verici ne olabilir ki.

Biraz da "Seni inan anlayamıyorum" sözünü irdeleyelim isterseniz. Burada öyle büyük bir hayalkırıklığı seziyorum ki anlatamam. Bu cümlenin sahibi veya sahibesi karşısındaki kişiyi anlayabilmek için sanki ömrünü son damlasına kadar tüketmiş, kullandığı bütün sözcükler yerine ulaşmadan sağa sola savrulmuş, bir tanesi bile yerine ulaşmamış, yorulmuş bir insanın "pes artık" dediği son nokta gibi. Her şey iki kere ikinin dört ettiği kadar kolay olsaydı belki de iletişim daha kolay olabilirdi. Ama aynı dünyada, farklı dünyalar yaşayan ve iç dünyası bambaşka olan biz insanları anlamak hiç de kolay değil.

Acaba insanlar birbirini ne kadar anlayabilir. Bazen kendimizi bile anlamakta güçlük çekerken karşı

tarafın bizi anlamasını beklemek ne derece sağlıklıdır. Sohbetler terapi etkisi yaratsa da çözüm insanın kendindedir diye düşünüyorum. Bu noktada G.G. Lord Byron'un "Siz kendiniz mes'eleyi anlamadıkça onu başkasına anlatamazsınız" sözünü devreye koyarak suyun akışına yön vermeyi deneyebiliriz. Bunun için de yapmamız gereken, kendimize göre uygulanabilir bir strateji tayin etmek. Mesela "Sorunun ne olduğunu iyi analiz edip, eksiklikler ve yapılabilecekler için bir fizibilite çalışması yapmak, doğru yer ve zamanda kendimizi anlamaya yönelik bir hareket planı gerçekleştirmek" gibi.

İşin içinden çıkamadığımız yerler mutlaka olacaktır. İnsanın, yanında kimsenin olmaması yalnız olduğunu göstermez ki. İçimizdeki kuvvet ordusuna kendimizle savaşmak için antrenman yaptırmayı neden düşünmeyiz ki. Oysa imanımız, inancımız, vicdanımız, sağduyumuz, altıncı hissimiz bizden gelecek küçücük bir sinyalle dünyayı fethetmeye hazırdır aslında.

Sağlıklı iletişim kurabilmemiz için birinci kural; kendimizi ve başkalarını doğru anlayabilmektir. Anatole France'in de dediği gibi "Az anlamak, ters anlamaktan iyidir."

Aysel AKSÜMER

(Sizlerle sohbet gerçekten güzeldi. Güzel görüşlerinizle yazıma değer kattınız. Değerli Seçki Kurulu'na ve dostlarıma teşekkürlerimi sunuyorum. Sevgi ve saygılarımla.)